

E.C.C.O. Profesionālās vadlīnijas (III)

Profesija

Veicinājusi Eiropas Konservatoru-Restauratoru Organizāciju Konfederācija un pieņēmusi tās Ģenerālā asamblejā Briselē, 2002. gada 1. martā.

E.C.C.O. Profesionālās vadlīnijas (III):

Veicinājusi Eiropas Konservatoru-Restauratoru Organizāciju Konfederācija un pieņēmusi tās Ģenerālā asamblejā Briselē, 2004. gada 2. aprīlī.

I. Konservācijas-restaurācijas izglītības pamatmērķi

Izglītībai jābalstās uz augstākajiem profesionālajiem ētikas standartiem un tās mērķis ir nodrošināt cieņu pret kultūras mantojuma unikalitāti, kā arī tā estētisko, māksliniecisko, dokumentāro, vides, vēsturisko, zinātnisko, sociālo un garīgo nozīmi. Pēc izglītības iegūšanas absolventiem jābūt spējīgiem atbildīgi strādāt kultūras mantojuma konservācijas-restaurācijas jomā, tostarp specializētajās tehniskajās, zinātniskajās un mākslinieciskajās jomās. Viņiem jāprot sadarboties ar citām profesijām, kas saistītas ar kultūras mantojuma saglabāšanu. Tāpat absolventiem jābūt spējīgiem veikt neatkarīgus pētījumus konservācijas-restaurācijas, kā arī vēsturisko tehnoloģiju un tehniku jomā. Izglītības mērķis ir arī attīstīt visas citas būtiskās prasmes, kas noteiktas E.C.C.O. Profesionālajās vadlīnijās I.

II. Izglītības līmenis

Minimālais izglītības līmenis, lai kvalificētos konservatora-restauratora profesijai, ir maģistra grāds (vai atzīts ekvivalents). Šis līmenis jāiegūst, pilna laika studējot konservāciju-restaurāciju vismaz 5 gadus universitātē (vai citā atzītā augstākās izglītības iestādē), un tajā jāiekļauj labi strukturētas praktiskās stažēšanās. Pēc tam jābūt iespējai turpināt studijas līdz doktora grādam. Gan teorētiskā izglītība, gan praktiskā apmācība ir ārkārtīgi svarīgas, un tām jābūt labi sabalansētām. Pēc sekmīga gala eksāmena nokārtošanas kandidāts iegūst grādu vai diplomu, kurā jābūt norādei par apgūto specializāciju. Atkarībā no nacionālajām prasībām var būt nepieciešams arī profesionālās prakses novērtējums, lai apstiprinātu konservatora-restauratora spēju strādāt savā specializācijā ētiski un kompetenti.

III. Praktiskā apmācība

Praktiskajā apmācībā jāiekļauj oriģinālu objektu apstrāde, kas ir īpaši piemēroti didaktiskiem mērķiem. Izvēlētajiem objektiem jānodrošina, ka materiāls tiek labi dokumentēts gadījumam, ja noder pētījumam, ietverot tehnisko izpēti, diagnostiku un saistīto apstrādi. Jau no izglītības sākuma šādi gadījuma pētījumi palīdz studentiem izprast katru objektu kā unikālu gadījumu vispraktiskākajā veidā. Turklāt gadījuma pētījumi piedāvā vislabāko iespēju integrēt visus teorētiskos, metodoloģiskos un ētiskos konservācijas-restaurācijas aspektus praktiskajā apmācībā. Tiek veicināta vēsturiski izmantoto tehniku, tehnoloģiju un ar tiem saistīto materiālu ražošanas procesu izpēte un praktizēšana, jo tā sekmē dziļāku

izpratni par kultūras mantojuma fiziskajiem, vēsturiskajiem un mākslinieciskajiem aspektiem.

IV. Teorētiskā apmācība

Teorētiskajā apmācībā ir būtiski nodrošināt līdzsvaru starp dabaszinātnēm un humanitārajām zinātnēm. Teorētisko priekšmetu izvēlei jāatbilst konservācijas/restaurācijas specializācijai un tajā jāiekļauj:

- Konservācijas-restaurācijas ētiskie principi
- Dabaszinātnes (piemēram, ķīmija, fizika, bioloģija, mineraloģija, krāsu teorija)
- Humanitārās zinātnes (piemēram, vēsture, paleogrāfija, mākslas vēsture, arheoloģija, etnoloģija, filozofija)
- Materiālu un tehniku vēsture, tehnoloģija un ražošanas procesi
- Novecošanas procesu identificēšana un izpēte
- Kultūras mantojuma eksponēšana un transportēšana
- Konservācijas teorija, metodes un tehnikas, preventīvā konservācija un restaurācija
- Priekšmetu reprodukciju/kopiju veidošanas procesi
- Dokumentācijas metodes
- Zinātniskās izpētes metodes
- Konservācijas-restaurācijas vēsture
- Juridiskie jautājumi (piemēram, profesionālie statūti, kultūras mantojuma tiesību akti, apdrošināšana, uzņēmējdarbības un nodokļu likumi)
- Pārvaldība (kolekciju, personāla un resursu vadība)
- Veselība un drošība (tostarp vides jautājumi)
- Komunikācijas prasmes (tostarp informācijas tehnoloģijas)